

НАДА

У доба промена, свет остаје на онима што стално уче, док научени увиђају да су сјајно опремљени за живот у свету који више не постоји.

КАД СЕ ЧОВЕК НА НЕКОГ ЉУТИ

ТУРИСТА који је боравио у једној азијској земљи пријавио је директору свог хотела да му је нестао сат. Како је време пролазило а он и даље био без сата помислио је да директор није желео да се меша у ту ствар. У бесу избацио је кроз прозор своје собе са 18 спрата сва своја одела, корпу за папир и телевизор. Све је пало у базен за пливање.

Да ли си се и ти већ на неког толико наљутио да би најрадије узаврео од беса? Многи су већ тако реаговали. Има и особа које ће да заћуте када их неко увреди и у себи кажу: 'Са овим више нећу да проговорим ни реч.' То се догодило у једном градићу на Филипинима где су се два човека свађала због земљишта. Дуго нису разговарали један са другим. Да ли таква реакција користи када се човек на неког љути или када се увреди?

Такве реакције само повећавају проблем. Упркос бесу поменути туриста није добио свој сат. Највероватније је морао да надокнади сву штету. И поменути проблем око земљишта она два човека нису успела да реше јер нису међусобно разговарали. Њиховим рођацима, пријатељима и суседима та ствар је била непријатна, чак мучна. Сигурно постоји боље решење. Исус нам га је показао. Као ми тако је и он био окружен несавршеним људима. Њихове грешке и слабости су му понекад задавале много ада. Повремено је на њихове поступке реаговао 'незадовољан' или 'уздахну из дна душе' (Марко 8,12; 10,14), али није постао груб и с никим није поступао са презирањем. Напротив трудио се да људима помогне да разумеју своје потешкоће и да их преброде.

Исусу је то јако добро успевало јер је из срца љубио своје ближње. Рекао им је: 'Нову вам заповест дајем да љубите један другог, као што ја вас љубих, да се и ви љубите међу собом.' Ова љубав је нарочито долазила до изражаја када је Исус имао посла са људским слабостима. Осим тога у таквим ситуацијама није никада губио равнотежу пошто је према властитим речима био 'кротак и смиран у срцу'. Обично се успева када се потешкоће у међуљудским односима решавају с кротошћу и понизношћу (Јован 13,34; Матеј 11,29).

Исусов метод

Да ли ти је већ неко нешто обећао па није испунио обећање? Или си се договорио с неким па си узалуд чекао на њега? Такви догађаји љуте човека. Да ли је оправдано да се на њих разгневимо или да тврдоглаво ћутимо?

Треба да мислимо на то како је Исус поступао са својим апостолима вече пре своје смрти. Исус се налазио у тешкој кушњи. Са апостолима је отишао у Гетсимански врт и онда им рекао: 'Жалосна је душа моја до смрти, почекајте овде и стражите са мном.' (Матеј 26,38) Затим се мало удаљио од њих да се моли. Како је затекао своје ученике када се вратио? Спавали су. Пробудио их је осећајући самилост према њима.

Исус је разумео да узрок није био неки лош потицај већ људска несавршеност. Зато је рекао: 'Дух је срчан али је тело слабо' (Матеј 26,36-46). Исус их није оставио иако су га апостоли препустили непријатељима и Петар га се одрекао. Након свог васкрсења је штавише предузео кораке да их ојача и да им помогне да преброде слабости.

Изванредан став. Апостол Павле је писао: 'Љубав...се свему нада.' Уместо да са особама које су нас разочарале више не разговарамо признајмо радије као Исус да су то можда учиниле ради људске несавршености, а не из лоших потицаја. То би сведочило о љубави и могло би да их побуди да се труде да нас други пут не разочарају (1.Коринћанима 13,4.7)

Како поступати кад се увек понављају исте грешке?

Наравно, често се проблем не решава ако некога опоменемо само једном. Родитељи знају да је деци потребно више пута рећи једну ствар док не схвате. Слично може да буде и код одраслих.

Код Исусових правих ученика је било тако. Једном су се на пример свађали око питања ко је међу њима највећи. Исус је то чуо. Искористио је прилику и објаснио им да између његових ученика не постоји положај који би им дао право да владају.

Рекао је: 'Који хоће да буде први нека буде од свију најзадњи и свима слуга' (Марко 9,35).

Упркос јасних Исусових речи замолила су га два апостола сасвим отворено да им да два највише почасна места у Царству. То је било само неколико месеци касније. Остали су постали нерасположени. Исус им је напротив врло стрпљиво поново објаснио: 'Знате да владари народа окрутно поступају с њима, и да се великаши служе својом влашћу против њих. Нека не буде тако међу вама. Напротив, ко жели бити велик међу вама нека буде ваш послужник. А ко жели бити први међу вама, нека буде ваш слуга.' (Матеј 20,24-27)

У вече пре Исусове смрти још једном је искрсло ово питање. Према извештају, 'настаде препирка међу њима о томе ко би од њих био највећи.' Исус је опет стрпљиво поновио своје објашњење да међу његовим ученицима не постоји положај који би им дао право да владају, него да је свако дужан да служи. Да би им то боље објаснио показао им је кроз праксу оправши ноге свим апостолима. Исус је тако схватао израз 'служити'. (Лука 22,24-27; Јован 13,3-5).

Апостоли су то коначно схватили. Много година касније апостол Петар је писао цркви врло лепо писмо у коме изражава ту мисао. Опоменуо је оне који су предњачили у цркви: 'Пасите стадо Божје... нити као да владате народом; него бивајте угледи стаду' (1.Петрова 5,2,3)

Ако реагујемо као Исус поступаћемо исправно. То можемо ако се напрежемо да будемо љубазни, кротки и понизни као Исус.

Опонашати Исусов пример

Исус је својим ученицима строго наредио да буду љубазни и помирљиви према својој браћи, опраштајући им ако је потребно и до 'седамдесет седам пута.' Како међутим, треба да се понашамо ако наш брат почини исту грешку? Исус је своје ученике опоменуо да са таквим братом треба разговарати у четири ока. 'Ако те послуша', рекао је Исус, 'добио си брата својега' (Матеј 18,15,22).

Ако морамо да се бавимо са таквим случајевима ипак не смемо да заборавимо да смо за разлику од Христа несавршени. Вероватно се не љутимо само ми на друге него се понекад и други љуте на нас. Зато би било добро, ако морамо да се бавимо са грешкама других, да поступамо тако као што желимо да други поступају према нама када би морали да се баве са нашим грешкама, наиме, љубазно, благо и понизно. Тако ћемо да спроведемо у дело Исусове речи: 'Све дакле што хоћете да чине вама људи чините и ви њима.' (Матеј 7,12).

Ако признајемо да смо несавршени онда нам то помаже у још једном погледу.

Исус је поседовао необичну моћ запажања. Био је у стању да процени људске мотиве и став срца. Нама је то могуће само у ограниченој мери. Зато смо можда погрешно проценили ситуацију, кад се осећамо повређени или се на неког љутимо. Можда уопште није постојала намера да нас увреди или наљути.

Треба да покажемо понизност, чак ако смо уверени да смо у праву. Другој страни то олакшава да исправи ствар. Исус је рекао да са оним који је нешто лоше учинио треба да се разговара да би се 'добио брат'. Тај циљ ће највероватније да се постигне ако се код обрађивања тог проблема поступа благо и понизно.

Три хришћанске особине – љубав, кротост и понизност – повољно се одражавају на међуљудске односе. Када се љутимо на друге сетимо се тих особина и оне ће да допринесу нашем исправном поступању што обично делује благословено. Ако темељно размислимо то су особине којих не можемо да се одрекнемо. 'Не чините ништа из себичности или таште славе, него у понизности сматрајте један другог већим од себе. Не гледајте поједини само на своју властиту корист него и на корист других.' (Филипљанима 2,3,4)

Кад нам се неко обраћа, ми можемо чути његов глас и разабрати тон којим говори. Али од какве би то користи било ако не бисмо разумели значење изговорених речи (1.Коринћанима 14,9). Примера ради, хиљаде људи су слушале Исуса. Обраћао им се на њиховом језику. Па ипак, нису сви разумели смисао онога што је причао. Због тога је Исус једном приликом позвао окупљени народ: 'Слушајте ме сви и разумејте' (Марко 7,14).

Због чега многи нису разумели смисао Исусових речи? Неки су имали предрасуде и погрешне мотиве. Исус је таквим људима рекао: 'Лукаво укидате Божју заповест да бисте сачували своје предање' (Марко 7,9). Они се нису потрудили да сазнају шта значе његове поуке. Нису желели да мењају свој устаљени начин живота и своја гледишта. Премда су им уши биле отворене, срца су им била чврсто затворена. (Прочитати: Матеј 13,13-15). С тим на уму, шта треба да урадимо да би нам срце било отворено за Исусове поуке – да бисмо их добро разумели и применили?

КЉУЧ ЗА РАЗУМЕВАЊЕ ИСУСОВИХ УЧЕЊА

Због чега су Исусови ученици могли да разумеју његове речи? Важно је да будемо понизни попут Исусових ученика, којима је он рекао: 'Срећне су ваше очи јер виде, и ваше уши јер чују' (Матеј 13,16). Како то да су га они разумели, а остали људи нису? Као прво, били су слободни да постављају питања и потрудили су се да сазнају шта стоји иза Исусових речи (Матеј 13,26; Марко 7,17). Као друго, нова сазнања су додавали ономе што су већ

усвојили свим срцем. (Прочитати: Матеј 13,11.12). Као треће, радо су користили оно што су чули и разумели, не само у свом животу него и да би помогли другима (Матеј 13,51.52).

Да бисмо разумели Исусова поређења, треба да се угледамо на његове верне ученике. То такође подразумева три корака. Пре свега, треба да издвајамо време да проучавамо Исусова учења, дубоко размишљамо о њима, додатно истражујемо и постављамо одговарајућа питања. Тако стичемо *знање* (Пословице 2,4.5). Као следеће неопходно је да увидимо како се нове информације уклапају у оно што већ знамо и како нам могу користити. То нас води до *разумевања* (Пословице 2,2.3). На крају, оно што смо научили треба да примењујемо у животу. Тиме показујемо *мудрост* (Пословице 2,6.7).

У чему је разлика између знања, разумевања и мудрости? То можемо показати једним примером: Замисли да стојиш наред улице и видиш да ти се брзо приближава аутобус. Као прво, ти *знаш* да је то аутобус. Као следеће *разумеш* да ће те ударити ако останеш на том месту. Зато се брзо склањаш с пута, што је *мудро*. Сасвим је разумљиво што Писмо наглашава потребу да 'сачувамо мудрост'. Од тога нам зависи живот (Пословице 3,21.22; 1.Тимотеју 4,16).

ИСУСОВА ПОРЕЂЕЊА

Док будемо осматрали Исусова поређења, постављаћемо следећа питања: Шта значи ово поређење? (То нас води до знања). Због чега је Исус испричао ово поређење? (Тако стичемо разумевање). Како га можемо користити за своју добробит и добробит других? (То је мудрост). На крају, шта нам то открива о Богу?

ЗРНО ГОРУШИЦЕ

Прочитати Матеј 13,31.32. Шта значи Исусово поређење о зрну горушице? Зрно представља поруку о Царству као и Цркву, која је настала захваљујући ширењу те поруке. Када је основана на Педесетницу 33.н.е., Црква је била веома мала – подсећала је на 'најситније од семења'. Међутим, за само неколико деценија нарасла је изнад свих очекивања (Колошанима 1,23). Исус је рекао да ће се 'птице небеске настањивати на гранама' дрвета које је израсло из семена горушице, чиме је указао на позитивне резултате тог раста. 'Птице' представљају људе доброг срца који долазе у Цркву и у њој налазе духовну храну, окрепу и заштиту. (Упореди с Језекиљ 17,23).

Зашто је Исус испричао ово поређење? Помоћу задивљујућег раста зрна горушице, Исус је приказао моћ Царства да привуче велики број људи, пружи заштиту и савлада све препреке. Они који су део Цркве заштићени су духовно од свих напада. (Пословице 2,7; Исаија 32,1.2)

Шта учимо из поређења о зрну горушице? Можда живимо на подручју где има мало хришћана или се људи слабо одазивају на позив. Ако будемо имали на уму да се са Богом савладавају све препреке, добићемо снагу да истрајемо.

КВАСАЦ

Прочитати Матеј 13,33. Шта значи поређење о квасцу? И ово поређење говори о поруци Цркве и резултатима њеног ширења. 'Сва маса' брашна представља људе из свих народа а процес врења предочава ширење поруке Еванђеља путем проповедања Речи. За разлику од раста зрна горушице, који је очигледан, ширење квасца је у почетку неприметно. Промене које он изазива тек касније долазе до изражаја.

Зашто је Исус испричао ово поређење? Помоћу њега је описао моћ вести Цркве да се незауостављиво шири и проузрокује промене. Порука Еванђеља је стигла до свих крајева. Међутим, понекад се промене које она проузрокује не запајају одмах или су неко време сасвим неприметне. Али оне се дешавају – не мења се само број људи који прихватају ту поруку већ и њихова личност (Римљанима 12,2; Ефесцима 4,22.23)

Моћ поруке Еванђеља да изазове преображај код људи посебно долази до изражаја. Како нам могу користити поуке из Исусовог поређења о квасцу? Бог све држи под контролом. Шта ми треба да чинимо? Писмо нас подстиче: 'Ујутру сеј семе своје и до вечери нека ти рука не почива. Јер не знаш где ће успети, овде или онде, или ће обоје бити једнако добро' (Проповедника 11,6).

Наравно, у исто време не смемо заборавити да се молимо да улога и задатак Цркве уроди плодом, посебно у земљама где су наметнута законска ограничења (Ефесцима 6,18-20).

Осим тога, не треба да се обесхрабримо ако испрва не видимо резултате нашега рада. Никад не треба да 'презремо дан скромних почетака' (Захарија 4,10). На крају се може десити да резултати буду неупоредиво већи бољи од свега што смо очекивали. (Псалам 40,5; Захарија 4,7)

ТРГОВАЦ И СКРИВЕНО БЛАГО

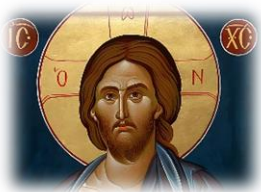
Прочитати Матеј 13,44-46. Шта значе поређења о трговцу и скривеном благу? У Исусово доба, неки трговци су путовали чак до Индијског океана да би набавили најфиније бисере. Трговац из овог поређења представља истинољубиве људе који су фигуративно говорећи спремни да иду далеко, то јест да чине велике жртве у настојању да задовоље своје духовне потребе. 'Скупоцени бисер' представља поруку Еванђеља. Кад је увидео колико је тај бисер драгоцен, трговац је одмах продао сву своју имовину да би могао да га купи. Исус је такође говорио о човеку који је радећи у пољу нашао

скривено благо. За разлику од трговца, тај човек није тражио благо, али је такође био спреман да прода све што има да би дошао до њега.

Зашто је Исус испричао ова два поређења? Помоћу њих је показао да људи на различите начине долазе до истине о Богу. Неки су је пронашли након што су свесрдно трагали за њом. Други је нису тражили, али су је ипак нашли – можда тако што им је неко сведочио. Без обзира на то како су дошли до спознаје, схватили су њену вредност и били су спремни на велике жртве да би она постала део њиховог живота.

Како нам могу користити ова два поређења? Прочитати Матеј 6,19-21. Запитај се: 'Да ли имам исти став као ова двојица људи? Да ли спознају сматрам благом? Да ли сам спреман да се жртвујем ради ње или допуштам да ме друге ствари, као што су свакодневне бриге, удаље од ње?' (Матеј 6,22-24.33; Лука 5,27.28; Филипљанима 3,8). Што је наша највећа радост јер смо спознали истину о Богу, тим ће јача бити наша решеност да нам она буде важнија од свега.

Својим делима покажимо да смо разумели смисао ових поређења. Није довољно само да знамо њихово значење већ треба и да примењујемо оно што смо сазнали.



**Господе Исусе Христе, Сине Божији,
помилиј мене грешнога**

+++

Размишљање уз Еванђеље: Лука 14,12-14

Некима ће бити познато као је то на пословним вечерама. Када треба склопити повољан уговор, често неће бити довољно само да се седне у неку канцеларију, и да се договоре појединости и потпише. Редовно се оде на неку вечеру с бираним јелима и пићем, с добром музиком и расположењем, па се онда пословни партнер лакше приволи да потпише неки уговор који иде нама у прилог. Економски гледано, високо трошкови те вечере вишеструко су се исплатили повољним пословним уговором. Ништа ту није бесплатно и ништа без интереса.

А Исус о томе разговара на сасвим другачији начин. Каже: 'Кад приређујеш обед или вечеру, не позивај својих пријатеља, ни браће, ни родбине, ни богатих суседа, да не би можда и они тебе позвали и

тако ти узвратили.' Исус жели рећи да се не смемо понашати као пословни људи који размишљају по ономе 'ја теби – ти мени'.

Исус говори о нечему другом. Говори да треба позвати на вечеру сиромаше који не могу узвратити. Такав позив је чиста људскост, чиста љубав, без мисли и примисли. Порука нам је јасна. Исус нас позива да чинимо добро ради самога добра, да чинимо добро, јер Бог и нама све даје бесплатно. Исус нас позива да чинимо добро зато што љубимо свога ближњега као себе самога. Позива нас да у нашим добрим делима не будемо прорачунати, да не чинимо добро из интереса, да не чинимо добро очекујући да нам се једнако или још више узврати. Не, то није Божји пут. Ево, Исус је ходајући својом домовином чинио добро и само добро. И шта је заузврат добио? Па ипак, он није на то гледао. Он је једноставно дошао да служи, а не да буде служен.

Тако и ми. Чинимо добро простодушно, једноставно, од срца, из љубави. Па ако нам наши ближњи узврате, биће нам драго. Међутим, узвратили они или не узвратили, ми смо позвани да чинимо добро. То је Исусов пут. Нека то буде и наш пут.